

Grunde, som gjorde det nødvendigt, at Bygningerne bleve fjernede inden den 1ste Mai. Fra Krigsministerens Side blev der svaret herpaa ved en Henvisning til en Erklæring af Generalauditeuren om, at en Overdragelse af Retten til at expropriere fra Staten til Kommunen formeentlig ikke var tilstede. Dette Svar var ikke nogen skyldstgjørende Oplysning om det, man egentlig ønskede at vide, nemlig om der var paatrængende Grunde til at fjerne Bygningerne inden den 1ste Mai, men da Udvalgets Formand saaledes maatte antage, at saadanne paatrængende Grunde ikke vare tilstede, rettede han i Kraft af det Over, der var givet ham af Udvalget, en Opfordring til Ministeren om, at han vilde forlænge Fristen for Bygningernes Nedrivning, for at Statskassen ikke mulig senere skulde blive sat i unødvendige Udgifter ved at udrede Villighedsgodtgjørelser til dem, hvis Bygninger vare blevne nedrevne. Herom blev der ført en Forhandling mellem Formanden paa Udvalgets Begne og Ministeren, hvilken Forhandling imidlertid fik en factiss Slutning ved en Skrivelse fra Ministeren, af hvilken jeg vil tillade mig, at oplæse nogle faa Ord. Denne Skrivelse er dateret den 25de April 1870, og det siges deri, at „Krigsministeren vil kunne tilstaae de paagjældende Lodsetere nogen Henstand ud over 1ste Mai næstkommende, saafremt der inden den Dag.“ — inden den 1ste Mai, og Skrivelsen er dateret den 25de April — „maatte foreligge Noget, som gjorde det sandsynligt, at Folkethinget vilde tilstaae dem en Understøttelse eller Erstatning i Anledning af den dem paaliggende Flytning.“ Da det selvfølgelig den 25de April var ganske umuligt at opfylde denne Betingelse inden den 1ste Mai s. A., havde saaledes Udvalgets Henvendelse til Ministeren for om muligt, hvis der var Anledning dertil, at faae en Forlængelse af Fristen for Nedrivningen, ikke ført til noget heldigt Resultat. Jeg har anseet det for rigtigt at meddele Thinget denne Underretning, fordi det dog bør vide, at Udvalget har bestræbt sig for om muligt at afværge, at saadanne Villighedsfordringer, som Thinget under givne Forhold ikke vilde kunne vægre sig ved at godtgjøre, skulde blive reiste. Udvalget har

bestræbt sig for at forebygge, at saadanne Tilfælde overhovedet opstode, men, efterat denne Skrivelse var modtagen, var Forsøjet i Virkeligheden mislykket. Desuagtet var Udvalgets Fleertal stemt for at udbede sig en Sammenkomst med Krigsministeren til Samtale derom, men ved Henvendelse til Ministeren erfarede det, at den ikke kunde faaes inden 1ste Mai, og dermed var Sagen ikke alene factiss, men ogsaa formelt afsluttet. Dette om Udvalgets Arbejde. — Om Udbyttet heraf og om Udvalgets Indstillinger anseer jeg det ikke for nødvendigt, ialfald ikke inden Forhandlingerne give nogen Anledning dertil, at udtale mig nærmere, da Alt, hvad jeg i denne Henseende vilde ansee det fornødent at bemærke, er ytret i Betænkningen; kun skal jeg ganske kort sige nogle Ord om hver af Indstillingerne. Thinget vil under Nr. 1 finde et Forslag til Beslutning, saalydende: „Folkethinget misbilliger, at Affald paa aarlige Ydelse af Statskassen er uden Rigsdagens Samtykke blevet modtaget som en Deel af Bederlaget for Fæstningsterrainets Overdragelse til Kjøbenhavns Commune.“ Thinget vil have seet af Betænkningen, at en meget betydelig Deel af det Bederlag, som af Kjøbenhavns Commune er blevet givet Statskassen ifølge den med Kommunen afsluttede Contract, er Affaldet paa disse Afgifter. Det vil ligeledes sees af Betænkningen, hvilke disse Afgifter ere, og hvilken deres Oprindelse og Bessaffenhed er. Udvalget har været enig i, at Regjeringen ikke havde nogen Bemyndigelse til paa egen Haand at foretage en saadan Afløsning, som den har gjort, idet den har modtaget disse Affald som Dele af det Bederlag, Statskassen skulde have, men Indstillingen under Nr. 1 fremtræder dog ikke som hele Udvalgets Indstilling, og jeg er saaledes ikke som Ordfører berettiget til at motivere den. Dens Motivering er imidlertid givet i hele Udvalgets Tilfjendegivelse, i det, som Udvalget eenstemmig udtaler, og til den Indstilling, som findes her, er kun den ene Bemærkning at gjøre som Mellemled, at nogle af Medlemmerne have fundet det rigtigt, at ikke alene Udvalget, men ogsaa Thinget selv skulde udtale den Misnoie, som hele Udvalget følte med Hensyn til Ministeriets Fremgangsmaade